

پرچم بیدار

روزی به آتش می‌کشد

شعله‌های عشق سوزان

حسین بن علی

معرفی کتاب

ترور؛ سیاست رسمی اسرائیل

مروری بر کتاب تئودتر بکش

محسن موسوی زاده| کتاب چهار جلدی «تو زودتر بکش، نوشته «رونن برگمن» روزنامه نگار و تحلیلگر مسائل امنیتی رژیم صهیونیستی، اثری است افشاگرانه درباره تاریخ ترورهای هدفمند رژیم اسرائیل از بدو تأسیس تا دهه ۲۰۱۰ میلادی. کتابی که عنوانش برگرفته از آموزه‌ای تلمودی است؛ «کسی که برای کشتنت آمده، تو زودتر برخیز و او را بکش.» این جمله، به زعم نویسنده، شالوده‌گترین امنیتی رژیم اشغالگر قدس در دهه‌های اخیر بوده است.کتاب، روایتی «صهیونیستی» از پیش‌زمینه‌ها و روند تشکیل سازمان‌های اطلاعاتی رژیم اشغالگر قدس است و در این بین بیش از هر چیز بر ترورهای صورت گرفته از سوی دستگاه‌های امنیتی رژیم ریا به تعبیر خود کتاب، «قتل‌های هدفمند» آن‌ها) تمرکز دارد. بر همین اساس، می‌توان این کتاب را روایتی «از چشم دشمن» خواند. برگمن با اتکا به بیش از هزار مصاحبه، و برخی اسناد طبقه‌بندی شده، تاریخچه‌ی عملیات‌های موساد، شین بت و واحد اطلاعات نظامی ارتش این رژیم را بازگو می‌کند؛ عملیاتی که گاه در سکوت رسانه‌ای و گاه با هیاهوی تبلیغاتی انجام شده‌اند. اما فصل مشترک همگی شان، ترور و حذف فیزیکی است.کتاب بر این ادعا استوار است که رژیم صهیونیست از آغاز، ترور را نه فقط ابزار تاکتیکی، که بخشی از راهبرد خود تلقی تعریف کرده است. برگمن به صراحت می‌نویسد که رژیم صهیونیستی با استفاده از نفوذ اطلاعاتی، ابزارهای سایبری و عوامل میدانی در کشورهای مختلف توانسته اهدافش را پیگیری کند.

- جنگ بی‌پایان در سایه

برگمن همچنین به پروژه‌هایی مثل عملیات «خشم خدا» اشاره می‌کند؛ کارزاری که پس از ماجرای مونیخ در سال ۱۹۷۲ به راه افتاد تا تمام اعضای شبکه «سیتامبر سیاه» را در سراسر اروپا به قتل برساند. یا ماجرای ترور اشتباهی یک پیشخدمت مراکشی در ترور، که اشتباه اطلاعاتی موساد به قیمت جان یک بی‌گناه تمام شد. اما جذاب‌ترین بخش کتاب آنجاست که نویسنده اعتراف می‌کند در بسیاری از موارد، «ترور نه تنها موجب امنیت رژیم نشد، بلکه به افزایش خشونت، کینه و ناراضیتی در منطقه انجامید.»

- نقش موساد در جنایت صبرا و شتیلا

در میان ده‌ها عملیات ترور و نفوذی که در کتاب «تو زودتر بکش» روایت می‌شود، اشاره مستند برگمن به کشتار اردوگاه‌های فلسطینی صبرا و شتیلا یکی از شوک‌آورترین بخش‌هاست. این جنایت در سپتامبر ۱۹۸۲، تنها چندروز پس از ترور بشیر جمیل، رئیس‌جمهور وقت لبنان و متحد رژیم صهیونیستی، توسط شبه نظامیان مسیحی فالانزا با چراغ سبز صهیونیست‌ها انجام شد. اما آنچه کتاب برگمن بر آن تأکید می‌کند، نقش پشت پرده موساد در هماهنگی اطلاعاتی و میدان‌داری پشت صحنه این کشتار است.

برگمن با استناد به مصاحبه‌هایی با ژنرال‌ها و افسران اطلاعاتی رژیم صهیونیستی، می‌نویسد که موساد، ا مدت‌ها پیش روابط تنگاتنگی با حزب فالانزا و فرماندهان آن برقرار کرده بود. حتی در شب ورود نیروهای فالانزا به اردوگاه‌ها، بخشی از اطلاعات مکانی و مسیرهای دسترسی به صبرا و شتیلا از طریق واحدهای اطلاعاتی ارتش منتقل شده بود. نتیجه، همان بود که در تاریخ ماند؛ قتل عام بیش از ۲۰۰۰ زن، کودک و مرد فلسطینی و لبنانی در کمتر از ۴۸ ساعت. برگمن از زبان افسران موساد اعتراف می‌کند که این یک عملیات با اطلاع قبلی و همراهی تلویحی رژیم صهیونیستی بوده است.

- برنامه موشکی مصر

رونن برگمن در کتاب «تو زودتر بکش» فاش می‌کند که موساد برای مقابله با برنامه موشکی مصر در دهه ۶۰ میلادی، از همکاری یک افسر سابق سازمان اس‌اس که در کشتار یهودی‌ها دست داشته بهره برد. این افسر که در اسپانیا پنهان شده بود، نقشی کلیدی در عملیات‌های نفوذ و خرابکاری داشت. موساد از وی استفاده کرد تا دانشمندان آلمانی که در حال همکاری با مصر بودند تحت فشار قرار دهد و آن‌ها را مجبور به قطع همکاری کند. همچنین این افسر سابق اس‌اس با شبکه اطلاعاتی موساد همکاری کرد تا اطلاعات حیاتی درباره برنامه موشکی مصر به دست آید و به روند خرابکاری و کندسازی پیشرفت این برنامه کمک کند. این همکاری نشان می‌دهد که موساد در به‌کارگیری عوامل خود، محدودیتی در گذشته یا و چوه اخلاقی ندارد و از هر ابزاری برای پیشبرد اهداف امنیتی و نظامی خود بهره می‌برد.

- ترور دانشمندان هسته‌ای

یکی از افراد مهم در ترور دانشمندان هسته‌ای ایران رئیس پیشین موساد، منیر داگان است که در دوره شارون منصوب شد و تا دوره نتانیاهو هم حضور داشت. ولی با نتانیاهو اختلاف پیدا کرد و در نهایت کنار رفت. داگان پس از کنار رفتنش روابط نزدیکی با برگمن پیدا کرد و در این کتاب هم حرف‌های دسته‌اولی از قول داگان نقل می‌شود. درباره صنعت هسته‌ای و دانشمندان هسته‌ای ایران، یک جمله از داگان در کتاب هست که می‌گوید راه‌های زیادی برای اینکه یک ماشین را از حرکت بازداریم وجود دارد. مثلاً یک ماشین چند هزار قطعه دارد، شما باید بگردید و ببینید کدام قطعه اساسی است و همان را بردارید. ولی یک راه ساده‌تر هم وجود دارد، اینکه راننده را بکشی! خود این کتاب می‌گوید سیاست رژیم صهیونیستی در بحث پرونده هسته‌ای در دوران داگان «کشتن راننده» بوده است.

در یکی از فصول تکان دهنده کتاب، برگمن از ترور یک فعال فلسطینی با استفاده از بسته شکلات مسموم یا انفجاری پرده برمی‌دارد. بسته‌ای که با ظاهر دوستانه به خانه قربانی ارسال شد و جان او و بخشی از خانواده‌اش را گرفت. این روش، نه تنها نشان دهنده قساوت ذاتی ساختار تروریستی موساد است، بلکه گواهی است بر اینکه این رژیم حتی از روان‌کودکان نیز برای پیشبرد عملیات خود نمی‌گذرد.

- چرا این کتاب مهم است؟

در روزگاری که روایت‌ها از جنگ نرم، ترورهای بیولوژیک، و عملیات‌های سایبری در هم تنیده شده‌اند، مطالعه این کتاب فرصتی است برای شناخت بهتر ذهنیت دشمن. شناختی که ما را متوجه پیچیدگی عرصه امنیت می‌کند. اگرچه کتاب به نگاه صهیونیستی نوشته‌شده، اما لایه‌های سلطورش، نشانه‌های شکست، ترس، و بی‌ثباتی دیده می‌شود. به قول نویسنده، «ما تا جایی که توانستیم کشتیم، ولی همچنان در ناامنی به سر می‌بریم. کتاب «تو زودتر بکش» نه فقط گزارش تاریخی، که هشدار است درباره آینده به کشورهای غرب آسیا. آینده‌ای که در آن ترور دیگر صرفاً یک ابزار امنیتی نیست، بلکه به سیاستی رسمی و آشکار بدل شده است.

تو زودتر بکشی / نویسنده: رونن برگمن / مترجم: وحید خضاب/ انتشارات: شهید کاظمی

۹ خرداد ۱۳۹۴
شماره ۴۰۴۲

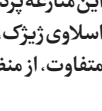
۱۰

فرهنگ و ادبیات

گروه فرهنگ‌وادبیات|مسئله فلسطین و سیاست‌های رژیم صهیونیستی از جمله موضوع‌های پیچیده و چالش برانگیزی است که در قرن بیستم و بیست و یکم توجه متفکران برجسته‌ای را به خود جلب کرده است. این متفکران، با بهره‌گیری از دیدگاه‌های فلسفی، سیاسی، تاریخی و اخلاقی، به نقد سیاست‌های اشغالگرانه اسرائیل، نقش امپریالیسم غربی و پیامدهای انسانی این منازعه پرداخته‌اند. در این نوشتار، آرای متفکرانی چون ژیل دلوز، ادوارد سعید، جودیت باتلر، نوام چامسکی، اسلاوی ژیژک، هاوارد زین و ایلان پایه‌بررسی می‌شود. هر یک از این متفکران با پیش‌زمینه‌های فکری و فرهنگی متفاوت، از منظری خاص به نقد صهیونیسم و سیاست‌های اسرائیل پرداخته‌اند.*

ژیل دلوز: مقاومت و ریزوم در برابر امپریالیسم
ژیل دلوز (۱۹۲۵–۱۹۹۵)، فیلسوف فرانسوی، به همراه فلیکس گتاری، مفاهیمی چون ریزوم، ماشین جنگی و مقاومت را در فلسفه خود مطرح کرد. آثار او ابزارهای نظری قدرتمندی برای تحلیل وضعیت فلسطین ارائه می‌دهند. او در «سنگ‌ها، مسئله فلسطین» می‌گوید: «اسرائیل چه خواهد کرد؟ با سرزمین‌های الصاقی، و سرزمین‌های اشغالی، و شهرک‌سازی‌ها و شهرک‌های یهودی نشین‌اش، و خاخام‌های دیوانه‌اش؟ اشغال، اشغال بی‌پایان، سنگ‌هایی که پرتاب می‌شود از داخل، از درون می‌آید. از جانب ملت فلسطینی می‌آید، می‌آید یادآوری می‌کند که جایی در این جهان، مسئله‌بدهی و بازپردازش‌ناپذیر شده است. آن چه فلسطینی‌ها پرتاب می‌کنند، سنگ‌های خودشان است. سنگ‌های زنده سرزمینشان.»

مفهوم «ریزوم» دلوز، که به شبکه‌های غیرمتمرکز و غیرسلسله‌مراتبی اشاره دارد، می‌تواند به عنوان مدلی برای مقاومت فلسطینیان در برابر ساختارهای متمرکز قدرت اسرائیل تفسیر شود. دلوز و گتاری در بحث هایشان درباره «ماشین جنگی» به گروهِ‌های مقاومت غیررسمی اشاره‌دارند که در برابر دولت‌های امپریالیستی عمل می‌کنند. جنبش‌های فلسطینی، از انتفاضه‌های اول و دوم تا سازمان‌های غیردولتی و گروه‌های فرهنگی، می‌توانند به عنوان نمونه‌هایی از این ماشین‌های جنگی دیده شوند که در برابر هژمونی اسرائیل مقاومت می‌کنند. دلوز، همچنین به نقد ساختارهای ارضی‌سازی (territorialization) می‌پردازد، که به سیاست‌های شهرک‌سازی اسرائیل در سرزمین‌های اشغالی به وضوح دیده می‌شود. این شهرک‌سازی‌ها نه تنها سرزمین فلسطینیان را تصاحب می‌کنند، بلکه فضاهای زیستی و فرهنگی آن‌ها را نیز بازتعریف می‌کنند.

از منظر دلوز، مقاومت فلسطینیان نه تنها یک مبارزه سیاسی، بلکه یک فرایند خلاقانه برای بازتعریف هویت و فضا در برابر ارضی‌سازی استعماری است. این دیدگاه‌او به ویژه در تحلیل جنبش‌های فرهنگی و هنری فلسطینی، مانند ادبیات محمود درویش یا سینمای الیا سلیمان، کاربرد دارد که از طریق خلق آثار هنری به مقاومت می‌پردازند. رویکرد دلوز ما را دعوت می‌کند تا مقاومت را نه فقط در قالب نظامی، بلکه در قالب‌های چندگانه و غیرمتمرکز ببینیم.

- ادوارد سعید: شرق‌شناسی و روایت سرکوب‌شده

ادوارد سعید (۱۹۲۵–۲۰۰۳)، متولد اورشلیم و استاد ادبیات تطبیقی دانشگاه کلمبیا، یکی از تأثیرگذارترین نظریه‌پردازان پسااستعماری است که نقد او به صهیونیسم و اشغال فلسطین ریشه‌در تجربه زیسته و تحلیل گفتمان‌های استعماری دارد. سعید پس

در کتاب «شرق‌شناسی» (۱۹۷۸)، سعید نشان می‌دهد که چگونه غرب از طریق تولید دانش درباره «شرق»، آن را به عنوان عنصری تهدیدآمیز و عقب‌مانده تصویرسازی کرده است. این تصویرسازی، به گفته او، برای مشروعیت بخشی به استعمار و اشغال فلسطین به کار گرفته شد. سعید همچنین از این

مفهوم برای تحلیل تاریخ فلسطینیان را گروگان اخراج و سلب مالکیت فلسطینیان را توجیه‌کند. او در مقاله «صهیونیسم از دیدگاه قربانیاناش» (۱۹۷۹) می‌نویسد: «صهیونیسم ادامه مستقیم امپریالیسم غربی است. روایت رسمی، فلسطین را به سرزمینی خالی تبدیل کرده است.» در کتاب «مسئله فلسطین» (۱۹۷۹)، سعید همچنین از اشغال پرداخت و هشدار داد که تمرکز اسرائیل بر «امنیت» خود، زندگی‌آینده فلسطینیان را گروگان گرفته است. او تأکید کرد: «فلسطینیان نه تنها از سرزمینشان اخراج شدند، بلکه روایتشان نیز از حافظه جهانی حذف شد.

ایده دولت واحد سکولار برای یهودیان و عرب‌ها حمایت کرد و با پیمان اسلو (۱۹۹۳) مخالفت نمود، زیرا معتقد بود این توافق بدون تضمین بازگشت کامل حقوق فلسطینیان، تداوم اشغال را نه‌آینده می‌کند. دیدگاه سعید نه تنها نقدی بر صهیونیسم، بلکه دعوتی به بازاندیشی در روایت‌های تاریخی و بازگرداندن صدای سرکوب‌شده فلسطینیان است.

جودیت باتلر: یهودیت اخلاقی در برابر صهیونیسم

جودیت باتلر (متولد ۱۹۵۶)، فیلسوف فمینیست و استاد دانشگاه کالیفرنیا، برکلی، از منظر اخلاقی و فلسفی به نقد صهیونیسم پرداخته است. باتلر،

«راه‌های جدایی: یهودیت و نقد صهیونیسم» (۲۰۱۲) استدلال می‌کند که یهودیت به عنوان یک سنت اخلاقی می‌تواند و باید از صهیونیسم متمایز شود. او با تکیه بر آرای فیلسوفانی چون

امانوئل لویناس و مارتین بوبر، بر اهمیت هم‌زیستی مسالمت‌آمیز و اخلاق اجتماعی تأکید دارد.

باتلر معتقد است: «هیچ دولت دموکراتیکی حق ندارد مزیت جمعیتی یک گروه را تضمین کند.»

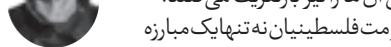
این دیدگاه او نقدی مستقیم به سیاست‌های اسرائیل است که به دنبال حفظ اکثریت یهودی از طریق شهرک‌سازی و محدودیت‌های جمعیتی علیه فلسطینیان است. او از جنبش تحریم، نبود سرمایه‌گذاری، و مجازات (BDS) به عنوان ابزاری

غیرخشونت‌آمیز برای فشار بر اسرائیل حمایت کرده و در مصاحبه‌ای با دموکراسی امروز (۲۰۲۲) بیان کرد: «ما باید همه با هم دست به دست هم دهیم

در کتاب «شرق‌شناسی» (۱۹۷۸)، سعید نشان می‌دهد که چگونه غرب از طریق تولید دانش درباره «شرق»، آن را به عنوان عنصری تهدیدآمیز و عقب‌مانده تصویرسازی کرده است. این تصویرسازی، به گفته او، برای مشروعیت بخشی به استعمار و اشغال فلسطین به کار گرفته شد. سعید استدلال می‌کند که صهیونیسم از این گفتمان استعماری بهره‌برده و فلسطین را به عنوان «سرزمینی بدون مردم» معرفی کرده تا اخراج و سلب مالکیت فلسطینیان را توجیه‌کند. او در مقاله «صهیونیسم از دیدگاه قربانیاناش» (۱۹۷۹) می‌نویسد: «صهیونیسم ادامه مستقیم امپریالیسم غربی است. روایت رسمی، فلسطین را به سرزمینی خالی تبدیل کرده است.» در کتاب «مسئله فلسطین» (۱۹۷۹)، سعید همچنین از اشغال پرداخت و هشدار داد که تمرکز اسرائیل بر «امنیت» خود، زندگی‌آینده فلسطینیان را گروگان گرفته است. او تأکید کرد: «فلسطینیان نه تنها از سرزمینشان اخراج شدند، بلکه روایتشان نیز از حافظه جهانی حذف شد.

ایده دولت واحد سکولار برای یهودیان و عرب‌ها حمایت کرد و با پیمان اسلو (۱۹۹۳) مخالفت نمود، زیرا معتقد بود این توافق بدون تضمین بازگشت کامل حقوق فلسطینیان، تداوم اشغال را نه‌آینده می‌کند. دیدگاه سعید نه تنها نقدی بر صهیونیسم، بلکه دعوتی به بازاندیشی در روایت‌های تاریخی و بازگرداندن صدای سرکوب‌شده فلسطینیان است.

جودیت باتلر: یهودیت اخلاقی در برابر صهیونیسم
جودیت باتلر (متولد ۱۹۵۶)، فیلسوف فمینیست و استاد دانشگاه کالیفرنیا، برکلی، از منظر اخلاقی و فلسفی به نقد صهیونیسم پرداخته است. باتلر، «راه‌های جدایی: یهودیت و نقد صهیونیسم» (۲۰۱۲) استدلال می‌کند که یهودیت به عنوان یک سنت اخلاقی می‌تواند و باید از صهیونیسم متمایز شود. او با تکیه بر آرای فیلسوفانی چون

امانوئل لویناس و مارتین بوبر، بر اهمیت هم‌زیستی مسالمت‌آمیز و اخلاق اجتماعی تأکید دارد.

باتلر معتقد است: «هیچ دولت دموکراتیکی حق ندارد مزیت جمعیتی یک گروه را تضمین کند.»

این دیدگاه او نقدی مستقیم به سیاست‌های اسرائیل است که به دنبال حفظ اکثریت یهودی از طریق شهرک‌سازی و محدودیت‌های جمعیتی علیه فلسطینیان است. او از جنبش تحریم، نبود سرمایه‌گذاری، و مجازات (BDS) به عنوان ابزاری

غیرخشونت‌آمیز برای فشار بر اسرائیل حمایت کرده و در مصاحبه‌ای با دموکراسی امروز (۲۰۲۲) بیان کرد: «ما باید همه با هم دست به دست هم دهیم

- تا پایان نسل‌کشی را فریاد بزنیم.»

باتلر با اشاره به مفهوم «چهره» در فلسفه لویناس، وضعیت فلسطینیان را به عنوان «بی‌چهره» تحلیل می‌کند. نه به معنای نقل قول مستقیم از لویناس، بلکه به عنوان وضعیتی اخلاقی که در آن فلسطینیان از انسانیت زدایی رنج می‌برند. این تحلیل او بحث‌های گسترده‌ای در زمینه اخلاق و فلسفه سیاسی ایجاد کرده است و پیشنهاد او برای یک دولت مشترک دموکراتیک یهودی-فلسطینی، گفتمانی پیشرو در زمینه تنوع هویتی و عدالت اجتماعی ارائه می‌دهد.

- نوام چامسکی: نقد امپریالیسم و پروپاگاندا

نوام چامسکی (متولد ۱۹۲۸)، زبان‌شناس و فعال سیاسی برجسته، یکی از سرسخت‌ترین منتقدان سیاست‌های اسرائیل و حمایت بی‌قید و شرط ایالات متحده از آن است. چامسکی، که

خود از خانواده‌ای یهودی و مهاجر از اروپای شرقی است، پس از جنگ شش‌روزه ۱۹۶۷، اسرائیل را به عنوان یک نیروی اشغالگر معرفی کرد و آن را بخشی از پروژه امپریالیستی آمریکا دانست. در کتاب «مثلت سرنوشت ساز: آمریکا، اسرائیل و فلسطینی‌ها» (۱۹۸۳)، چامسکی استدلال می‌کند: «اسرائیل، به جای آنکه پناهگاهی برای مردم مظلوم باشد، به ابزاری برای قدرت‌طلبی آمریکا در خاورمیانه بدل شده است.» او با همکاری ادوارد هرمان در نظریه «تولید رضایت» (۱۹۸۸)، نشان داد که رسانه‌های غربی از طریق یک «اجماع تولیدشده» روایت‌های فلسطینی را به حاشیه رانده و اشغالگری اسرائیل را توجیه می‌کنند. به گفته او: «وقتی فلسطینی‌ها سنگ پرتاب می‌کنند، آن را تروریسم می‌نامند، وقتی اسرائیل بیمارستان را بمباران می‌کند، آن را دفاع مشروع می‌نامند.» چامسکی از دهه ۱۹۸۰از راه حل دو دولت حمایت کرده، اما هشدار داده که سیاست‌های شهرک‌سازی اسرائیل این امکان را در عمل نابود کرده است: «راه حل دو دولت مرده، و آنچه مانده آبیارتابدی است که جهان سکوتش را در برابر آن حفظ کرده.» تحلیل‌های او نه تنها به نقد سیاست‌های اسرائیل، بلکه به افشای نقش رسانه‌ها و قدرت‌های غربی در تداوم این وضعیت پرداخته است.

- اسلاوی ژیژک: نقد روان‌کاوانه صهیونیسم

اسلاوی ژیژک (متولد ۱۹۴۹)، فیلسوف اسلوونیایی و نظریه‌پرداز روان‌کسای و مارکسیسم، با رویکردی رادیکال به نقد اسرائیل پرداخته است. ژیژک از دهه ۲۰۰۰، به ویژه در دوران جنگ غزه، به تحلیل صریح مسئله فلسطین روی آورد. او اسرائیل را «قربانی‌ای که به جلا تبدیل شده» توصیف می‌کند و معتقد است صهیونیسم از ترآردی هولوکاست برای توجیه خشونت علیه فلسطینیان بهره‌برداری کرده است. او در مصاحبه‌ای با گاردین (۲۰۱۴) بیان کرد: «اسرائیل امروز مثل کسی است که پس از آنکه بارها کتک خورده، حالا خودش به کتک زنده‌ای حرفه‌ای بدل شده.»

ژیژک با استفاده از مفهوم فرویدی «بازگشت امر سرکوب‌شده»، استدلال می‌کند که اسرائیل، ناتوان از رویارویی با زخم‌های تاریخی یهودیان،

۱- جادو پرست: پرستنده جادو، آن که اهل جادو و جادوگری است، صفت ضحاک.

۲- بیویم: حرکت کنم، بروم. ۳- برآرم: برآورم، بلند کنم. ۴- ایوان: کاخ. ۵- رای: تدبیر، دوراندیشی. ۶- مادر به او گفت که: «این اِتصمِیم| خردمندانه نیست؛ تو اِبه‌تنهایی ا

نمی‌توانی در برابر همهٔ جهان اِ= گروه بزرگی که گوش به فرمان ضحاک اند ا پایداری کنی.» ۷- جهان دار: فرمانروا، پادشاه. ۸- گاه: تخت. ۹- میان: کمر. ۱۰- کشور: سرزمین، شهر. ۱۱- کمر بسته: آماده. ۱۲- کارزار: نبرد.

خشونت خود را بر فلسطینیان فراقلمی می‌کند، او در مصاحبه‌ای در سال ۲۰۱۴ گفت: «بدترین شکل خشونت، آن خشونتی است که خود را به عنوان دفاع از حقیقت و بقا توجیه می‌کند.» برخلاف چامسکی و باتلر که به ترتیب از راه حل‌های دو دولت یا یک دولت دموکراتیک حمایت می‌کنند، ژیژک خواستار ساختار شکنی ریشه‌ای در «منطق جداسازی» است و معتقد است که ساختار دولت-ملت صهیونیستی باید به‌طور کلی بازاندیشی شود. او همچنین سکوت روشنفکران غربی را به عنوان هم‌دستی با ظلم محکوم می‌کند.

- هاوارد زین: تاریخ‌نگاری انتقادی و اخلاق انسانی

هاوارد زین (۱۹۲۲–۲۰۱۰)، مورخ و فعال سیاسی آمریکایی، در کتاب «تاریخ مردم ایالات متحده آمریکا» (۱۹۸۰) روایت‌های رسمی را از منظر ستم‌دیدگان بازنویسی کرد. زین، که از خانواده‌ای یهودی

بود، معتقد بود که سیاست‌های اسرائیل با ارزش‌های اخلاقی یهودیت در تضاد است. او در مصاحبه‌ای بانیشتن (۲۰۱۴) بیان کرد: «هیچ‌مردمی نمی‌توانند ادعای قربانی بودن کنند و هم‌زمان دیگران را قربانی خود کنند. این دقیقاً همان کاری است که دولت اسرائیل با فلسطینیان انجام می‌دهد.» زین جنگ طلبی اسرائیل را محکوم کرد

و استدلال نمود که حمایت بی‌چون و چرای آمریکا از اسرائیل، به جای تقویت صلح، به تداوم خشونت منجر شده است: «ما مالیات می‌دهیم تا خانه‌ها را در غزه ویران کنند. ما مالیات می‌دهیم تا کودکان فلسطینی قربانی بمب‌های فسفری شوند. آیا این است معنای آزادی؟» دیدگاه زین ریشه در تعهد او به عدالت اجتماعی و نقد نظامی‌گری دارد. و او هولوکاست را نه توجیهی برای اشغال، بلکه هشدارى علیه ستم به دیگران می‌دانست.

- ایلان پایه: پاک‌سازی قومی و بازنویسی تاریخ

ایلان پایه، تاریخ‌نگار اسرائیلی و نویسنده کتاب پاک‌سازی قومی فلسطین (۲۰۰۶)، یکی از صریح‌ترین منتقدان صهیونیسم است. پایه با استفاده از اسناد بایگانی‌شده ارتش اسرائیل، نشان داد که اخراج فلسطینیان در سال ۱۹۴۸ نتیجه یک طرح سیستماتیک به نام «طرح دالت» بود که هدفش ایجاد اکثریت یهودی از طریق طرد فلسطینیان بود. او می‌نویسد: «آنچه در ۱۹۴۸ رخ داد، یک درگیری ناگهانی میان دو قوم نبود، بلکه اقدامی عمدانه و سازمان‌یافته از سوی نیروهای صهیونیستی برای خالی‌کردن سرزمین فلسطین بود.» پایه سیاست‌های اسرائیل را «نسل‌کشی تدریجی» توصیف می‌کند و نه تنها راست‌گرایان، بلکه چپ‌گرایان اسرائیلی را که به گفته او با زبانی انسانی از اشغال دفاع می‌کنند، مورد نقد قرار می‌دهد. او معتقد است که نقد جنایات جنگی کافی نیست و کل بنیان ایدئولوژیک صهیونیسم باید بازاندیشی شود. پایه به دلیل مواضعش مجبور به ترک اسرائیل شد، اما همچنان به دفاع از روایت فلسطینیان و بازنویسی تاریخ بر اساس اسناد و شواهد ادامه می‌دهد.

- ایلان متن بخشی از مقاله محمد امین خدابخنده است که مرکز اسناد انقلاب اسلامی آن را منتشر کرده است.

اسرائیل روی جتا زمینمکان‌آبرو اسکی کارگلو کا ژوئیست برتقالی